

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Balthassaris Alvarez, Societatis Iesv Religiosi

**Puente, Luis de la
Coloniae Agrippinae, 1616**

§. 1.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43347

Homil. 8. in
Matt.

(vt S. Chryſtoſtomus aduertit) delectatur, quod
ipſius Electorum vita contexatur ad ſimilitudi-
nem ſuae, & Apoſtolorum ſuorum varijs hiſce e-
uentibus honorificis, & contemptiuis; proſperis
& aduerſis: vt ſic omnibus ſuperiores euadant: &
ſi proſperi eos extollunt, aduerſi demittant; & ſi
hi illorum animos deiiciunt, illis eos reſumant
& foueant: & ſic, vt Apoſtolus dicit: euadant fide-
les Chriſti miniſtri, ſtrenuè pugnantes a *per-
ma Iuſtitia à dextris & à ſiniſtris, per gloriam, &
ignobilitatem: per infamiam, & bonam famam, ſi
ſeductores & veraces: ita vt non propter occu-
rentes calamitates deſint ſuorum miniſteriorum
fidelitati.*

S. I.

TALIS fuit Pater noſter Balthaſſar, quem
Chriſtus D.N. in huiuſmodi euentibus vo-
luit probare, permittens, vt eius honor in-
re, quam maximi faciebat, tangeretur: in his enim
ſolet Deus ſuos probare, vt quò probatio magis
premet, eò humilitas, & fidelitas in ea præluceat,
ac emineat. Sæculares probat in honoribus, ac de-
litijſ temporalibus, quibus illi delectantur; virtutes
eruditos in opinione Eruditionis, quam ipſi ma-
gni faciunt: At viros ſanctos, qui virtutes, reſque
ſpirituales omnibus præferunt, in ijs probat, quæ
ad illas pertinent. Et quoniam P. Balthaſſar tantum
in precio habebat, in hoc ipſo illum probauit: ſtatuens,
vt non ſolum internos multos labores ſuſtineret, ariditatis,
obſcuritatis, duritiæ, & aliasque ſimiles probationes ſuperius inſinuat: ſed

sed etiam per externam tempestatem, quæ coepit tempore, quo erat Salmantica Rector, & progressa est etiam cum esset Villa-Gartia: permisit enim, vt aliqui eam de ipso opinionem conciperent, quod esset valde rudis, illusus, ac deceptus; ac proinde alios quoque deciperet: nescientes enim excelsum orationis donum, quod illi Deus communicabat: existimabant, esse à Satana trāsfigurante se in Angelum lucis: & ideoque urgebant eum, ne talem viam teneret. Nec defuit, qui minaretur velle se rem ad sanctæ Inquisitionis Officium deferre; veritus fortè ne quem errorem inbibisset Illuminatorum. Suspiciabantur, ipsum contemnere communem orandi modum, per meditationes & mentis ratiocinationes in Societate usurpatum, & à Sanctis approbatum; velle verò nostros per singulares alios, & parum tutos modos deducere: quamobrem bono Zelo viri aliqui graues illi aduersabantur. Nec mirum hoc est, neque in Ecclesia aut Institutis religiosis nouum: quod inter viros ipsos Iustos (absque tamen aliqua culpa) sit interdum ex Zelo sancta quædam dissensio, vt contrarias sequantur opiniones & sententias: quia quilibet credit, suam esse veram; aut certam veritatem defendentes, existimantes tamen, alium contra illam sentire; quamuis in tali cogitatione decipiantur. Si enim ipsi custodes Angeli solent in rebus aliquibus sibi inuicem repugnare, cum Dei voluntas non est ipsis manifestata, quemadmodum refert Daniel Propheta, quod Angelus b *Princeps Regni Persarum resti-* b Daniel. 9.
isset Angelo Custodi Hebræorum: mirandum non 13.
 est huiusmodi pugnas inter homines, etiã iustos,

Gg 3

& sa-

& sapientes inueniri: qui quod homines sint, facillime
 veritatē aliquam ignorant, aut decipiuntur, cogi-
 tantes, aliquem ei aduersari, qui maximē illam a-
 mar, ac tuerur. Hoc itaque euenit P. Balthassar,
 de quo graues aliqui, valdeque Religiosi viri, &
 optimam habentes intentionem, ex aliquibus in-
 dicijs suspicabantur, quae diximus; eaque detule-
 runt ad P. Generalem Euerhardum Mercuria-
 num, cui cum P. Balthassar non ita esset notus,
 atque eius praedecessori P. Francisco Borgio;
 & quae eas scribebant, erant viri alicuius aucto-
 ritatis, & habentes zelum boni communis: voluit
 P. Generalis, rem bene examinari, eamque
 totam commisit P. Visitori, quem miserat in His-
 paniam P. Iacobo Auellanedio; qui dum visita-
 ret Collegium, cuius P. Balthassar tunc erat Re-
 ctor, statim iussit, tradi sibi ab eo omnia sua scri-
 pta videnda, & examinanda quae Pater promp-
 tissime tradidit, cum tanta subiectione, atque si esset
 aliquis Tyro, nullo verbo obiecto, & opposito co-
 to tempore, quo P. Visitor illa apud se habuit. Et
 cum alij viri pij & eruditi eum de hoc argumen-
 to alloquerentur: ille tacebat, & ferebat; ac per-
 mittebat se probari, examinari, & contemni, car-
 in ea re humilitatis, ac patientiae indicia pra-
 bens. Eodem tempore aliqua etiam falsa illi
 obiecerunt: quae tamen ita transire permittebat,
 atque si ad ipsum non spectarent; & re ipsa faciens,
 quae alijs facienda proponebat: non esse perfe-
 ctam humilitatem absque humiliatione, neque
 patientiam absque vehementibus congressibus
 & praecipuam virtutis partem in eo consistere, in
 quibus talibus occasionibus & oportunitatibus

non negligat; & ipsum profectum maximè confitere in eo, vt quis nouerit benè se humiliare, tolerare, & tacere; exponendo etiam periculo honorem, existimationem propriam propter Deiamorem. Quod vt confirmaret; eisq̃, qui in suo Collegio versabantur animum adderet, dixit ipsemet in quadam exhortatione, quod semel honorem suum periculo exposuisset; & ex tunc incepisset Dominum plenis, vt dicitur, manibus dona, ac beneficia ipsi conferre. Occasio autem fuit, quod in quadam Congregatione Provinciali aliquid satis graue de se fuisset dictum; propter quod fuit publicè coram omnibus Patribus reprehensus. Ipse autem habebat cogitans, an expediret reddere sui rationem: eò quòd quidam ex grauioribus & Sanctis Patribus, qui ibi aderant ei suadebat, vt faceret: siquidem adedò verè id poterat facere; imò illum vrgebat & obstringebat, vt faceret, eò quòd bonum ipsius nomen in materia virtutis tanti esset momenti, tam erga domesticos, quàm erga externos. Sed cum illud consilium propensione suæ naturali valde arri-deret, noluit illi fidere, sed locutus est cum quodam alio Patre valde fideli Dei seruo, qui dixit ei: si taceret, nec publicè aut priuatim in ea causa pro se responderet, fore id magnum & gratum Deo Sacrificium: Et ita fecit, successitq̃ illi adedò benè apud Deum Dominum nostrum qui liberali sua manu heroicum illud silentium remunerauit, vt sapius gratias illi egerit pro tam bono cõsilio; quod postea in omni occasione occurrente seruauit;

& in ijs, quas nunc referimus, quàm diu Superiores non iubebant ex obedientia, sui rerumq; suarum rationem reddere.

IN TERTIUM, totum ipsius solatium erat in Oratione & Sacro ad Deum suum recurrere: à quo responsa accipiebat, quæ ipsum consolabantur, animumque in his pressuris addebant, ut ex ijs, quæ ipse in suo libello refert, apparebit. Dicens, quod cum esset corde valde compresso, ex re quadam sibi aduersa, existenti in Sacro, Dominica nona post Pentecosten, dederit ei Deus quatuor interna sensa, quibus cor fuit dilatatum. *Primus* sensus fuit ex verbis illis Apostoli, quæ habentur in Epistola: *c fidelis Deus est, qui non patietur tentari te supra id, quod potes.* *Secundus* fuit ante Sacram Communionem, dicens ei interne: si Religioni huiusmodi fel deesset, quid tibi mei causa ferendum superesset? & tunc mihi occurrebat, quod si ego essem qualis deberem, debuissim potius similes fellis haustus, imò etiam amariores optare; & si huiusmodi difficilia & ingrata vite iusti desint, idem esse, atque si Christi Domini coronæ spinæ deessent, aut auri cuspides, præciose vesti. *Tertius* fuit ipso tempore, quo sumpturus eram sacratissimum Sacramentum, audiui enim internam quandam vocem dicentem: hoc fac: pro te quid tu fortè facies? quasi hoc dixerit: Offer, & accipe (quod facis) corpus & sanguinem meum: ex quo vires accipias ad tuas ferendas angustias: proprijenim tui commodi causa, quid tale esse potest, quod tu non facias, ferasve libenter? *Quartus* fuit in gratiarum actione post Sacram communionem, quasi interne hæc verba au-

c 1. Corint.
10 13.

diret; conuiesce, & in hoc solare, quod hæc tua
 pressura geratur, vidente & cognoscente Deo,
 qui etsi posset, non tamen illam remouet, etiamsi
 plus te diligat, quàm tu te ipsum. His solidis aded
 rationibus animabat Deus D. N. hunc seruum
 suum, vt demissè valde ac patienter huiusmodi
 pressuras, & internas, externasque difficultates &
 molestias ferret.

IPSE quoq; se ipsum animabat, & spiritum re-
 sumebat, alloquens se ipsum, dicensq; sibi: erras,
 si cogitas, te integrum, & non benè contusum per-
 venturum ad cælum. Cælorum enim regnum est
 detruncatorum regnum, têtatorum, afflictorum,
 contemptorum, & qui has & similes alias ærum-
 nas & calamitates experti sunt. Quomodo igitur
 auderes inter tot aded celebres ac decantatos
 Duces, & Capitaneos comparere, aded timidus;
 vt si Deus causam & litem tuam tibi ipsi decide-
 dam committeret; eam contra te ipsum decide-
 res? Deus vult, te hoc intelligere preciosum esse
 bonum, quod quærimus, pro quo obtinendo tan-
 ta toleramus. Si cupidus quispiam in sua vinea
 colenda multas pecunias, & tempus expendisset:
 & post magna indicia copiosi fructus, videret eã
 grandine confringi ac destrui: quid is in animo
 sentiret? quod si grandines ipsæ, aureæ essent; quã-
 tam acciperet consolationem? multò siquidem ma-
 ius esset illi lucrû, quàm esset iactura vineæ. Aurei
 sunt lapides, valdeq; preciosi, contèptus vehemè-
 ter locupletantes eos, qui nouerût esse patientes.

IN huiusmodi etiam occasionibus dicere so-
 lebat: debere vnumquemq; attendere: omnes, qui
 sunt in cælo Sanctos, ipsum aspicere, & expecta-

Gg 1 re, quo-

Matt.

re, quomodo ipse difficultatem illam superet, & ex ea proficiat. Et Christus ipse Dominus noster dicebat: *discite à me, quia mitis sum & humilis corde*: attendens, quomodo nos in his difficultatibus geramus, iram mansuetudine frangentes, & contemptum humiliter tolerantes: saltem, ne ipse iure cōqueratur, quod eius verbum, & exemplum parui faciamus. Cogita, inquit, quid sentiat Superior, si se primò veniente ad communes Collegij occupationes: id non sufficiat, ut alij ad eandē exactè & ad nutū cōueniā; & se ad domū purgandā, scutellas lauandas demittēte, alij non imitetur, & se ad cōmunē orationē surgēte, alij ex ignauia in lecto remaneat? Si igitur homo puluis grauius fert, verba & exēpla sua optato fructu carere: quid sentiet Christus, si verbo suo non obediatur, & exemplum obliuioni tradatur?

*Ex S. Bern.
Ser. 3. de Nat.
tinit.*

§. II.

EX ijs considerationibus spiritum resumebat in suis tribulationibus, ex quibus valde profecit: quia non solum non ostendit iram, aut indignationem aduersus contemntes, & persequentes ob causam prædictam; sed magnum potius amorem, & gratitudinem, quasi ab eis singulare aliquod beneficium accepisset, id quod est raræ virtutis indicium, ei valde similis, quam Christus ostendit blandius, ac tenerius cum suo venditore & proditore agens. Ita ipse in varij occasionibus ostendit. Nam Fratri cuidam valde sibi familiari Salmanticæ dicen: *iniquè agere* quosdam Patres, malè de ipsius rebus sentiētib; Sermonem interrupit, dicens: *istos Patres ventor ego, & super caput meum pono: eò quod plurimum*